

OTTHON VAN AZ ALPHAVILLE (POPCORN, 1984)

Az Alphaville a negyedik emeleten található. A csengő mellett azonban más név: „Schneider” olvasható. Belül, kevés bútor mellett meghitt rendetlenség (szintetizátorok, computerek, keyboardok). Az erkélyen egy doboz, tele autogramlapokkal. A napok folyamán több százszor csengetnek, mióta futótűzként elterjedt a hír Münsterben, hogy az Alphaville tagok újra itthon vannak.

- Teljesen leterheltek vagyunk – mondja Marian, a 29 éves énekes, szövegíró, aki az Alphaville szóvivője. Négy hónappal ezelőtt megvolt a bemutatkozó mesterszalagunk, amit minden, számbajöhető embernek megmutattunk, lejátszottunk. Meglehetősen savanyú ábrázattal fogadták, és most már egészen fent vagyunk. Ha rajtunk múlik, ugyan úgy elkallódunk, mint sokan mások – mondja mosolyogva – és bár még egyikünk sem ismerte a minden hájjal megkent profikat, kritikus józansággal látni lehetett (bár kevesen látták) hogy a dolog menni fog. A „dolog” természetesen a Big In Japan: az induló Alphaville első melankolikus „szinti song-ja” reklám nélkül volt, és csupán a második tv-fellépés segítette a listákra. A kritika egyetlen reakciója pedig annyiból állt, hogy a szám kevéssé felfogható, a szöveg pedig kódos és értelmetlen. – Mi a saját érzéseinkről és életünkről énekelünk, nehezen állunk kötélnak, ha nyilatkozni kell, és ha a magánügyeinkről kell beszélni. Ezért is énekelünk többek között angolul. Ez a nyelv nekünk egy bizonyos távolságot ad, könnyebbé teszi a személyes dolgokról való társalgást. A Big In Japan a drogosok közötti egyetértés széttöréséről, az álom és a prostitúció végnapjairól szól. Mi ismerjük ezeknek az embereknek az életét, a Berlinben élőknek ezt a rétegét. Így a dal nekik szól és nekünk nem kell hasonlóan élni ahhoz, hogy személyes problémánknak érezzük ezt az életet.

Marian-on kívül még az Alphaville-hez tartozik Bernhard, a ritmus-specialista és Frank, az elektronika virtuóza. Ezen kívül a titkos negyedik, aki éppen azon dolgozik, hogy egy újfajta computert fejlesszen ki. A szófukar Frank is megszólal néha: - A zeneszerzés és a computer együttesen olyan, mint egy játék. A játékhoz például felveheted a nevetésed, aztán a computer úgy keveri, hogy kellemes hangzás keveredjen ki belőle.

Az újonnan jött együttes speciális munkamódszeréhez tartozik az egyfajta instrumentális zongoraszerelgetés. – Úgy szeretnénk alkalmazni a zenét, mint egy színházi előadást. A mi problémánk megoldását abban látjuk, hogy a maximumot kell teljesítenünk. Jelen pillanatban az együttesnek 16 dala van teljesen készen, és úgy szeretnénk, ha ezek őszre felkerüljenek az albumra. Olyan típusú emberek vagyunk, hogy csak akkor dolgozunk lemezre, ha 100 százalékgig meg vagyunk elégedve a dalokkal, nem pedig úgy, hogy a pénz körül forogjon minden és gyorsan, félig kész állapotban, elfuserálva kerüljön fel rá egy dal. Különben is a pénz nálunk a harmadik helyen áll. Alkotócsoporthoz tartjuk magunkat, tervünk egy multi-média show, videóval, fotóval, színházi alűrökkel és zenei produkcióval. Az elgondolásunk fantáziatitulusa: Nelson – meséli Marian.

Lányok is élnek Alphaville-ben. Arianne, Marian barátnője, Karin, Bernd barátnője. Aztán ott van még Julia és Stefanie. A lányoknak egyéni stílusuk és nevük van. Jelen pillanarban még Girl Next Door, de mivel Angliában van egy hasonló nevű csoport, újat fognak kitalálni. A rettenetesen makacs csoportban állandó a veszekedés, mivel a lányoknak ugyanannyi szavuk van, mint a fiúknak.

Marian: Nálunk mindenki főnök, mégis azt mondhatom, hogy jól kijövünk egymással...